

A kötet záró stációjában újra előkerülnek az eddigi témák (nagyénekek: *Stációk, Elesett, Hit*), képek (hét mérföld: *Nincs irgalom*, hajló törzs: *A halálnak völgyében*), fények, csendek, szavak, de valahogyan a testesebb versformának köszönhetően gazdagabb léttartalommal telítődnek ezek a szövegek. Nagyon kiegyensúlyozott, klasszikus poétikai hagyományt követ például a kötet záró versének középső négy sora: „Nem ment meg a táguló csend / az ösvény a fák között néma / nem ment meg az emlékezet / a

beletörődő néha.” (*A halálnak árnyékában* – kiemelés az eredetiben: L. N.)

„Valódi kegyelem, ha egy első kötettel jelentkező költő teljes vértetben lép a nyilvánosság elé” – méltatja Farkas Gábor megkérdőjelezhetetlen tehetségét a kötetszerkesztésben is segédkező, irodalomértő barát, Ködöböcz Gábor. Ahogyan egy jelenség (legyen az személy vagy esemény) akkor válik igazán életünk részévé, ha nyomot hagy bennünk, így éri el célját Farkas Gábor szépívű, szakrális témájú verskantátája, a *Törzsét tartó ág* is.

KIRILLA TERÉZ *Ősszel született*

*A térhajlatokban nyers nedvesség,
a falon halvány szó,
ami vadabb egy kőmadárnál.*

*Zománcbőrű fák a szélben,

a keresztelőkút vizén
fehér kölesvirág a nap,*

*és a történet héja szürke volt,
akár a hold.*

*Az est vacogó magzatburok,
a szűz semmi fölé simul,
angyalok csipőjére hajtom a fejem,
s a lelkem visszafújom:
a kiégett film ott függ
anyám szemhéja mögött.*

*Látomásaim verítéke,
mint páfrány a párát,
magába issza az időt.*

*A kertben, a hortenziák közt
egy antilop lépked,
a bokrok nesztelenül haldokolva
patája szentélyébe vesznek.
A mozdulatok elveszett neve.*

*Nyelv nélkül,
néma idegenként
hallgatom a születésemet.*

*A köldökszinór elmetszett metafora,
érzéki kezek titkos ablakokat tárnak,
s a lassan eleredő esőben
kötélre aggatják arcaim.*

Ez a névtelen éj –

*ahogy egy madárlepte ág
lassan ködbe hull.
Feleslegesek a részletek.*

*Naphosszat nézed, hogy esik,
miközben beszélnek hozzád, vagy olvasnak,*

*a halhatatlanságot markolod,
akár a tengert – hiába:
tested köré gyűlnek
a vízgyűrte lapok.*

*Egy képzeletbeli mezőn
szelíd szőlőváros fekszik.
Képmásaim útnak erednek,
dérlepte fűrtök az éj vesszején.
Hol hajnal sose támad,
az arc vagyok,
mely nem létezett soha.*